

گروه‌ایران و سیاست رادیو

● عباس پارسیان

سر دبیر گروه سیاسی صدا

رادیویی‌ها و یا غیررادیویی‌ها انداخت. پس بهتر است بگوییم هر دو مقصرند و هر دو مکلفند که در ساختن رادیویی قابل، وارد عمل شوند.

بی‌تردید مسئولان رادیو باید زمینه‌های لازم برای کار شایسته را در دو بعد مادی و معنوی برای برنامه‌سازان رادیو فراهم آورند: بودجه، تجهیزات، ایده، نظارت و مدیریت از یک سو، و انگیزه و شوق ارائه بهترین و برترین برنامه رادیویی و نوسازی دائمی ایده‌ها و برنامه‌ها از سوی دیگر، از عواملی است که می‌تواند رادیو را دچار تکان‌ها و لرزش‌های ملموسی نماید.

با این توصیف وابستگان رادیو یک سوی ماجرا هستند و روی دیگر سکه غیر رادیویی‌ها قرار دارند. پرسش این است که اینان برای رادیو چه کاری می‌توانند بکنند؟

اندکی بر روی این جمله تأمل نمایید: «تلویزیون به واسطه حضور مدیران و مسئولان عالی‌مقام در برنامه‌هایش توانسته است مخاطبان زیادی را جذب خود نماید». به راستی مگر رادیو از تلویزیون چه کم دارد که مقامات عالی‌رتبه کشور در این رسانه حضور به هم نمی‌رسانند؟ البته که جواب روشن است، حتماً می‌گویند رادیو تصویر ندارد. اما عجیب نیست که بگوییم می‌توان رادیو را تصویردار نمود، و با تغییر رفتار می‌توان حساسیت عموم مخاطبان را بیش از پیش به رسانه رادیو برانگیخت.

هرگز فراموش نکنیم که در بسیاری از کشورهای دنیا کارگزاران سیاسی، اقتصادی، و حتی بین‌المللی برای حفظ حرمت شونده‌های رادیویی و همچنین درک اهمیت فوق‌العاده رادیو در زندگی شهروندان، پیام‌های مهم و ناگفته‌های خود را از رادیو بیان می‌کنند. از سوی دیگر نطق‌های هفتگی رؤسای جمهور و مقامات عالی‌رتبه کشورها در رادیوهای ملی سبب شده است تا رادیو از یک رسانه دست دومی به یک رسانه دست اوکی و ممتاز تبدیل شود.

البته مسئله به همین سادگی‌ها هم نیست و برای این کار رادیویی‌ها و غیررادیویی‌ها باید دست به کار شوند. با چنین نگرشی به طور قطع و یقین می‌توان رادیو را به جایگاه واقعی خود رساند. البته عزم و برنامه شرط اصلی است.

درحالی از رادیو سخن می‌گوییم که باور داریم رادیو برخوردار از وزن و جایگاه لازم برای برابری و رقابت با رسانه‌های دیگر است. به عبارت دیگر بر اساس مؤلفه‌های ذاتی رادیو معتقدیم که رادیو نه تنها چیزی از رسانه‌های دیگر کم ندارد، بلکه دارای ویژگی‌هایی است که بر اساس آن می‌توان رسانه‌ای بی‌همتا ساخت و نشان داد که در عصر رسانه‌های گوناگون رادیو همچنان دارای لطف شنیداری بی‌نظیری است.

رادیو از مزایای گوناگونی برخوردار است: نخست اینکه رادیو در دایره تنگ زمان و مکان محدود نیست، صمیمی و بی‌ریاست و در عین حال نوازشگر لحظه‌های خوشایندی است که می‌تواند به خاطرهما و تخیلات همیشگی پیوندند. علاوه بر این رادیو در پیوند آنی مخاطب و نیازهایش ظرفیت‌های بالایی دارد. زیرا متصدیان برنامه‌های رادیویی با درک بایدها و نبایدهای پیش روی مخاطب رادیو با سرعت تصورناپذیری نسبت به سایر رسانه‌ها می‌توانند پاسخگوی ندای درونی مخاطبان خود باشند.

افزون بر این، انعکاس تازه‌ترین خبرها با حضور در قلب حوادث و بحران‌ها برای گزارشگر رادیو کاری به مراتب کم‌هزینه‌تر و عملی‌تر از گزارشگران سایر رسانه‌هاست. چرا که او نه نیاز به همراهی تصویر دارد و نه محتاج نگارش متن است، بلکه این ذهن خلاق اوست که به مدد آن در عرصه اطلاع‌رسانی پیشگام‌تر از سایرین قرار می‌گیرد.

اما به راستی چرا رادیو با این همه قابلیت آن چنان که انتظار می‌رود نیست؟ بدیهی است که نمی‌توان صرفاً تقصیر را به گردن

